LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Lui Eriksson

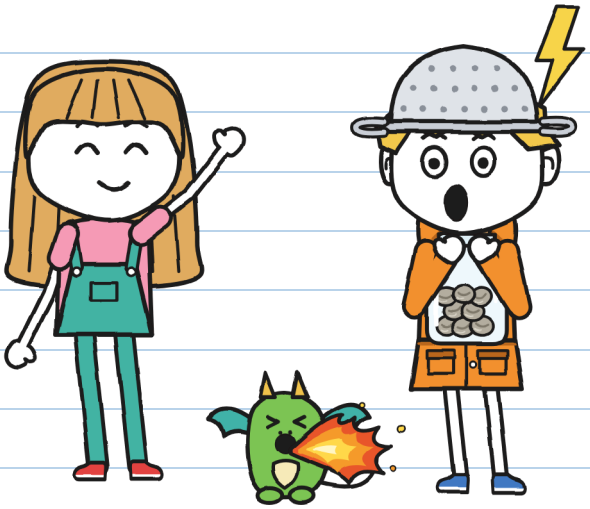

(caietul lui Guni)

MĂRIME S
Nivel începător · 7+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2
A nu se deschide înainte de tunet

Text și ilustrații: Lui Eriksson

MĂRIME S · Nivel începător · 7+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A doua carte din serie. Prima: „Pachetul ăsta mușcă”.



LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tunet n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. –].



Și al nimănui altcuiva. –].

Dacă îl găsești, nu-l deschide înainte de tunet.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: tu să nu faci așa. Dacă ține mai multe pagini, scrie DE AICI și PÂNĂ AICI. Pe o furtună adevărată, ascultă pagina 76. –].

CINE E CINE



Guni. Curier de sâmbătă. Vânător de furtuni (mai mult sau mai puțin). Caietul ăsta e al lui.



Julita. Numără secundele dintre fulger și tunet. Scrie cu verde și semnează J.



Fărâmiță. Dragoniță. Copiază tot ce face Guni. Tot.



Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis.



Flora. Grădinăreasa de pe strada Canalului nr. 9. Nu semnează pietre.



Vera. Îngrijește dragoni la Casa Dragonilor, lângă casa Florei. Fărâmiță locuiește cu ea.



Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.



R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAIET DE LIVRĂRI 2
de Guni

OFICIAL.

„Oficial”: îl citesc eu prima. Oficial. –].

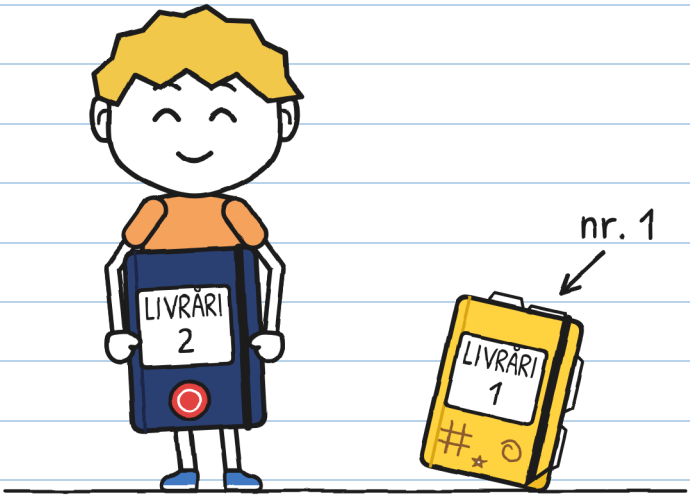

Caietul 1 s-a terminat: e plin. Pe ăsta mi l-a dat Mara, proprietara magazinului. Are ștampila magazinului. Zice că un caiet oficial nu se desenează. Vom vedea.

CAPITOLUL 1

Vânătorul de furtuni

În magazinul Marei e un pachet care tremură. În fiecare zi, un pic mai tare.
Nu mă gândesc să-l ating.
Ultimul livrat de mine și Julita a fost un ou. Acum se numește Fărâmiță, are aripi și copiază tot.

În magazinul de vizavi de casa mea au rămas nouăsprezece pachete returnate. Unul se grăbește tare.

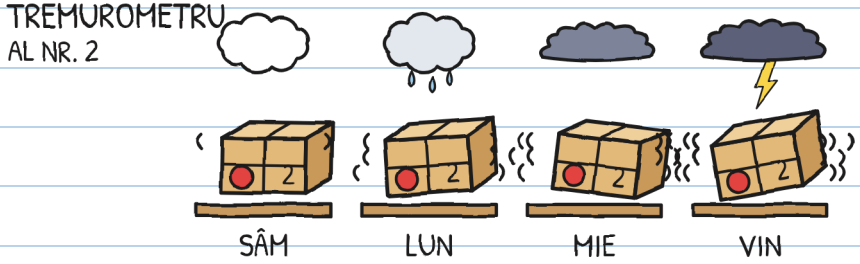

Nu e frică: vine furtuna. Sâmbătă, la șase. Am verificat prognoza de șase ori. —].

Un pachet returnat se întoarce mereu. Cine îl primește trebuie să semneze eticheta cu cerneală care nu se șterge, ca aceea din carioca verde a Julitei. Altfel, în zori zboară pe raftul lui. Pe toate le trimite aceeași persoană: R.

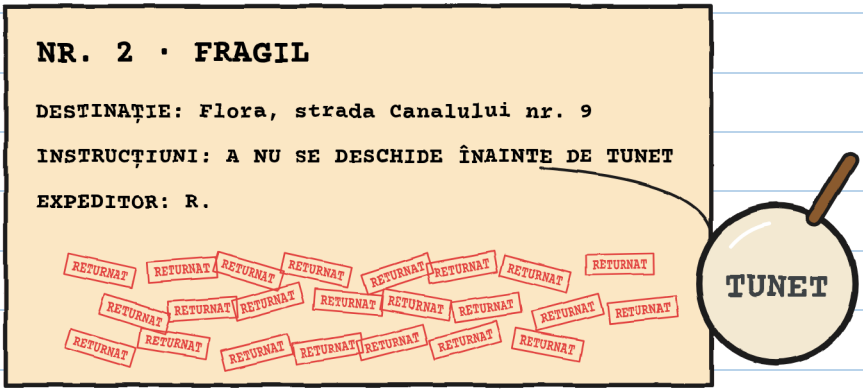

Pachetul nr. 2 avea douăzeci și trei de ștampile RETURNAT.

Douăzeci și trei. Le-am numărat de două ori. —].

— Eu l-am dus de douăzeci și trei de ori — a spus Mara. — Și niciodată pe furtună.

Sâmbătă, la zece, Mara ne aștepta cu pachetul nr. 2. Toni era acolo. Sâmbăta suntem toți trei pedepsiți, pentru că am livrat pachetul nr. 1 fără voie. Ajutăm în magazin.

— Ăsta — a spus Mara — îl livrați voi. Azi după-amiază.

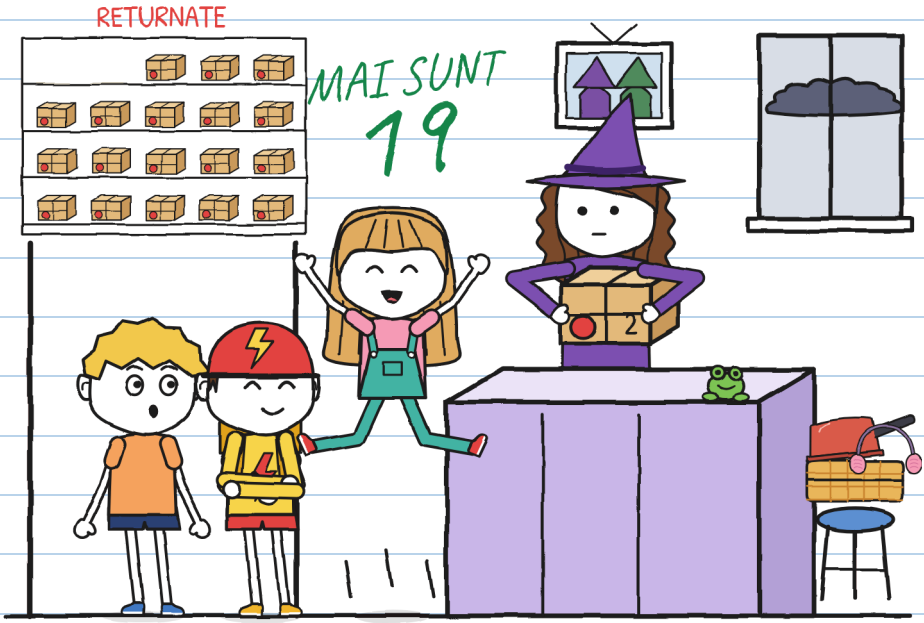

Julita a sărit foarte sus. Aproape a atins afișul MAI SUNT 19.

Mara a pus trei condiții. Le-a numărat pe degete:

1. Plecați la cinci, înainte de furtună. Rămâneți la Flora până trece.
2. Familiile voastre știu deja. Și Flora.
3. Regula de pe etichetă: nu se deschide înainte de tunet. Contează cel de deasupra; cele de departe, nu.

— Dar tu nu vii? — a întrebat Julita.

— Eu am treburi aici — a spus Mara. Și s-a uitat pe vitrină: cerul se făcea cenușiu.

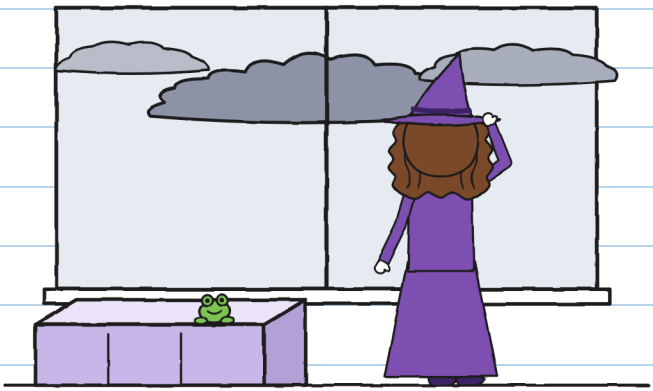

Ce treburi? –J.

Atunci Julita s-a uitat la mine.
— Îți plac furtunile?

Și am spus ce se spune de obicei când te privește cineva așa:

— Îmi plac enorm. În celălalt cartier eram vânător de furtuni profesionist.



Ce-am spus

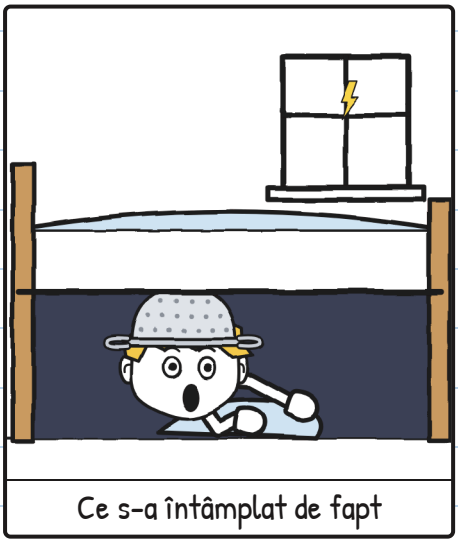

Ce s-a întâmplat de fapt

Profesionist de sub pat. —].

Julita m-a învățat să număr furtuni. În caietul meu. Fără să ceară voie, ca de obicei:

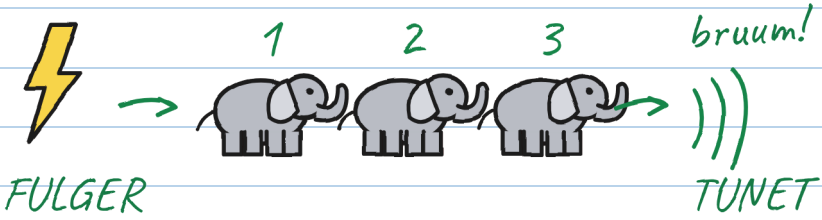

un elefant, doi elefanți, trei elefanți...

1 elefant = 1 secundă

3 elefanți = 1 kilometru (aproximativ)

0 elefanți = DEASUPRA!

↖ Asta e tunetul de pe etichetă.
Cele de departe nu deschid pachetul.

Mai mulți elefanți: fulgerul ăla a căzut mai departe.

Dacă auzi un tunet, chiar și departe: la adăpost!

Ce știi te sperie mai puțin. –].

Nu aveam nevoie: mie îmi plac furtunile. Dar am notat, pentru orice eventualitate.

Toni a citit eticheta peste umărul meu.
— FULGER nu livrează pe furtună.
Ne-a arătat literele mici de pe rucsac.
— Încă nu e furtună — a spus Julita.
Toni a recitit. Despre „încă” nu scria nimic.

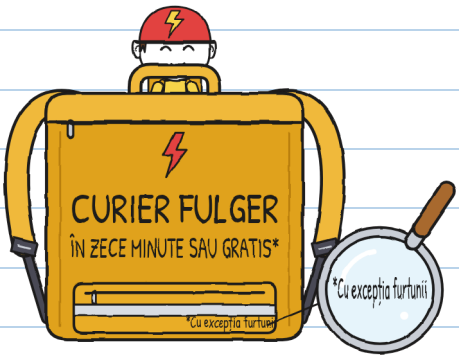

Literele mici erau prea mici. —].

Și a venit cu noi.
La cinci am fugit acasă după pelerină.
— Pune-o pe cea portocalie — a spus mama. —
Sigur mergi? Dacă tu, când tună...
— LA REVEDERE, MAMĂ!

„Dacă tu, când tună...” CE? —].

Am trecut Podul Mare. Noaptea îl ridică pentru vapoare. Cerul era tot mai negru. La mijloc, Julita a salutat apa cu mâna. Foarte serioasă. Canalul și ea nu se înțeleg.



Departe s-a luminat cerul. Julita a numărat treizeci de elefanți.

Bruum.

– Fulgerul ăla a căzut la vreo zece kilometri – a spus. – Prognoza anunță furtuna pentru ora șase.

– A tunat! – a spus Toni. – Acum se deschide?

— Ăsta nu deschide pachetul — a spus Julita. —
Cel de pe etichetă sună odată cu fulgerul: zero elefanți. Dar se aude deja: la adăpost!
Am fugit până pe strada Canalului. Eu m-am făcut că nu aud nimic.

— Ăsta a fost un hâc? — a întrebat Julita.
— Nu — am spus. — Hâc!



Mi se întâmplă de mic, numai la tunete. La fiecare tunet, o mulțime de sughițuri la rând. Unul la trei secunde. Cu furtuna deasupra, nu mă mai opresc. Nu e frică. Corpul meu face asta singur. Fără să mă întrebe.

Se numește frică. —].

Vera ne aștepta la ușa ei, cu Fărâmiță în brațe. Sâmbăta, Fărâmiță se plimbă cu mine.
— Azi, doar până la Flora: e prima ei furtună — a spus Vera, și mi-a dat-o. — Îți copiază tot, Guni. Chiar și ce simți. Dacă se sperie, nu o trage: se agață. Când trece furtuna, trei lovituri în zid și vin.
— Eu nu simt nimic — am spus. — Mie îmi plac furtunile.

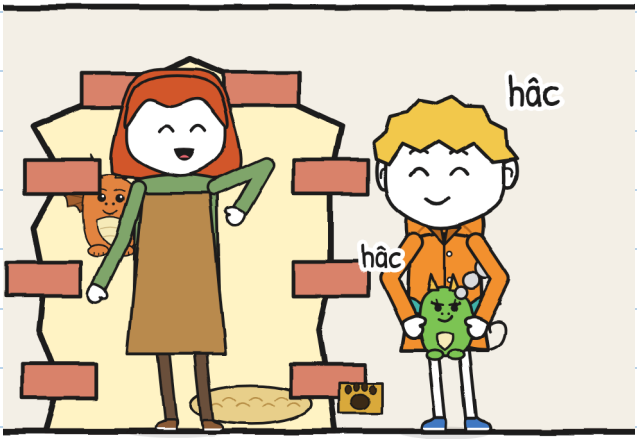

Departe, a tunat. Eu am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. I-a ieșit fum pe nas.
— Înăuntru, imediat! — a spus Vera.

Casa Florei e cea cu mușcate. Acum două sâmbete, ea ne privea de pe balconul acela. Noi căutam ușa Casei Dragonilor. Seamănă cu un zid.

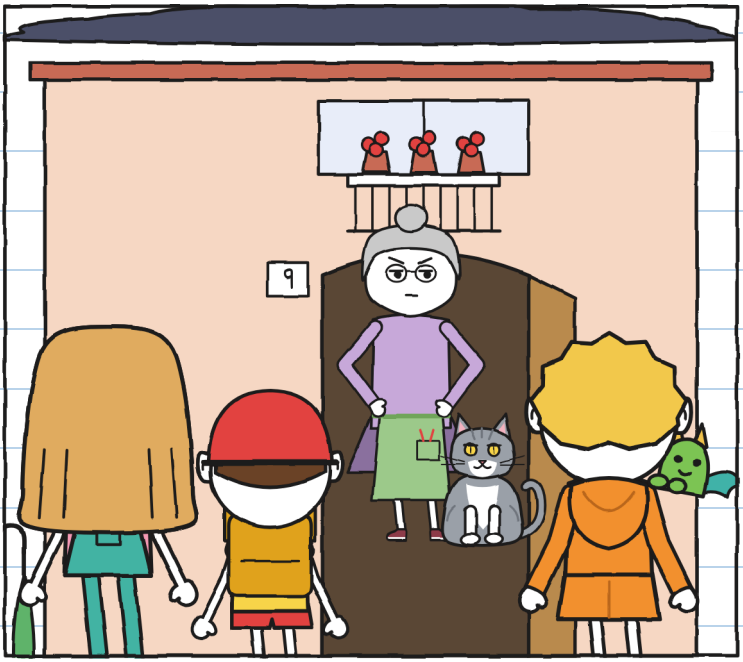

Flora a deschis ușa. N-am avut timp nici să batem. S-a uitat la cutie. S-a uitat la cer. S-a uitat la Fărâmiță.

— Dragonița Verei. Să nu-mi ardă ferigile — a spus. — Intrați, că vine ploaia. Vă avertizez: eu nu semnez pietre.

CAPITOLUL 2

Tunet!

Bucătăria Florei e plină de plante. În fund, o ușă de sticlă dă într-o seră. Cea din spate, cu ușița pisicii, dă în curte. Toni a băgat bicicleta pe hol, din cauza ploii.



Pe geamul serei erau niște picături pictate. Urcau în loc să coboare.

— Geamuri de la R. — a spus Flora. — Lasă ploaia să intre când vreau eu. Trăsnetele, niciodată.

Flora a pus cutia pe masă. A deschis-o fără să întrebe. Înăuntru era un borcan de sticlă. Cu opt bile cenușii.

— Nu se deschide înainte de tunet! — a strigat Julita.

— Am deschis cutia, nu borcanul — a spus Flora. — Știu ce e înăuntru: R. mi-a promis lampioane și îmi trimite pietre.

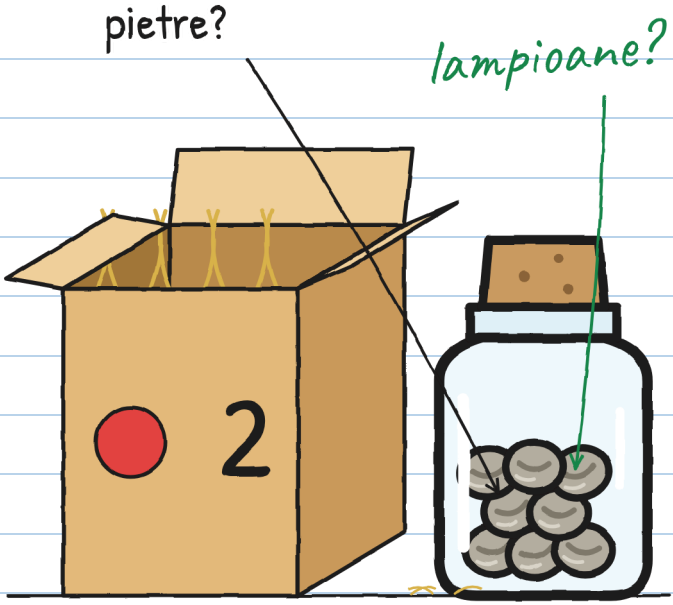

— Ce e un lampion? — am întrebat.

Flora ne-a arătat o poză veche: faleza canalului, noaptea, cu luminițe la mal.

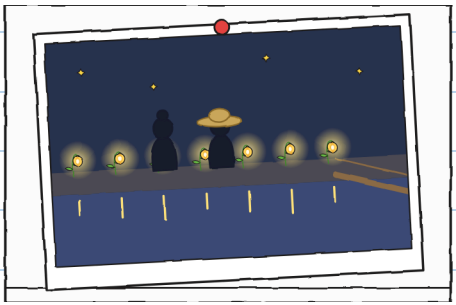

— Sunt plante — a spus Flora. — Păstrează lumina fulgerelor și luminează noaptea.
— Și R. le planta?
— Aducea semințele trezite. Eu puneam pământul. Niciodată una adormită.
— Și lampioanele?
— S-au stins. R. n-a mai venit. Acum trimite asta.

De aceea canalul e întunecat. De aceea e înfricoșătoare pasarela, scândura care îl traversează.

Era. Mie, mult: am traversat-o în beznă. —].

— R. își ține mereu cuvântul — a spus Flora. — Cu întârziere, dar și-l ține. Cu asta, nu. De douăzeci și trei de ori, borcanul ăsta. De douăzeci și trei de ori, pietre.

M-am gândit la etichetă. O știam pe de rost.
— Ați așteptat vreodată tunetul ca să-l deschideți? — am întrebat.

Flora s-a uitat la mine de parcă întrebarea era prostească.
— Eu nu aștept pe nimeni — a spus. — Nici măcar un tunet.

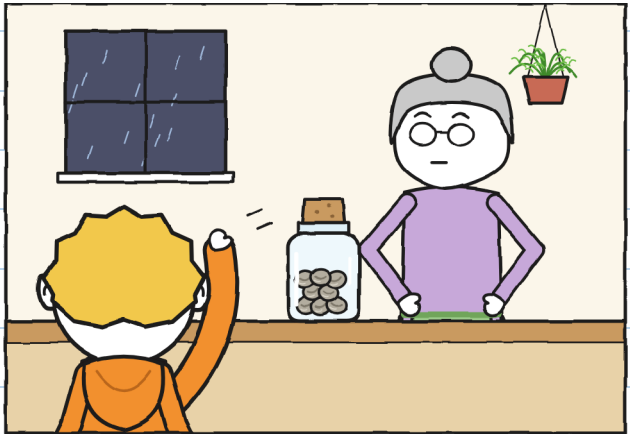

Motanul Florei se numește Tunet. Numele lui e scris pe castron. E cenușiu ca un nor. Și toarce ca un tunet.

Am așteptat furtuna în bucătărie. S-au întâmplat o mulțime de lucruri mici:

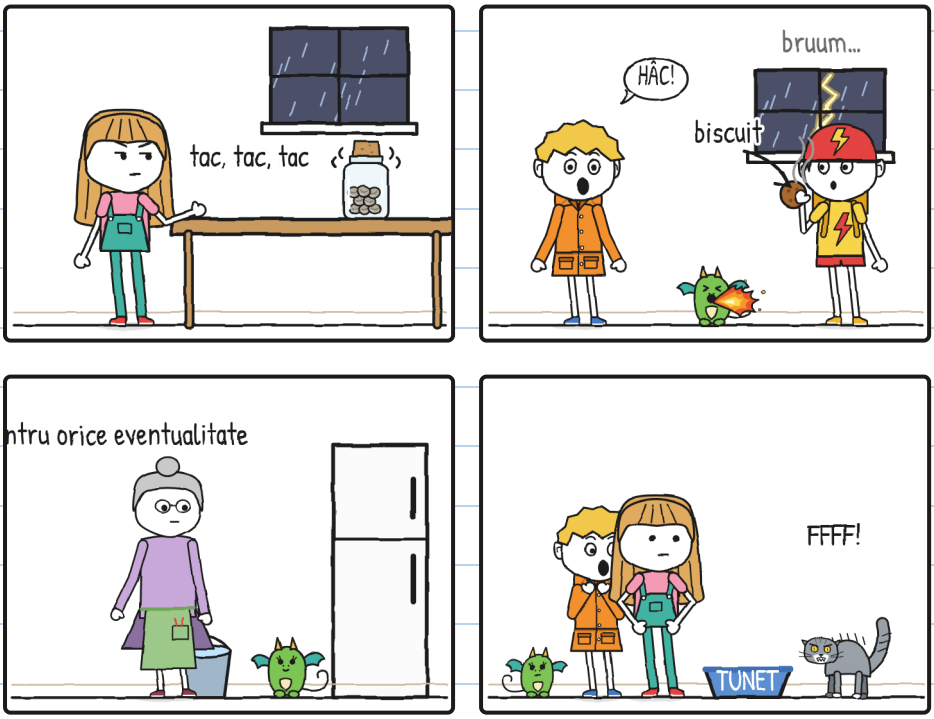

Cel mai rău la un tunet e să-l aștepți. –].

Borcanul făcea țin, țin. Tot mai tare.
Julita număra: „Doisprezece elefanți”.
Apoi: „Nouă”.
Piciorul ei sărea sub masă.

— O să faci o gaură în podea — am spus.
— Număr.
— Atunci piciorul tău numără foarte repede.
Atunci Fărâmiță a făcut o altă flăcăruie. Tunet a ieșit ca din pușcă pe ușița pisicii, în curte. Flora a deschis ușa din spate și a strigat:
— TUNEEET!

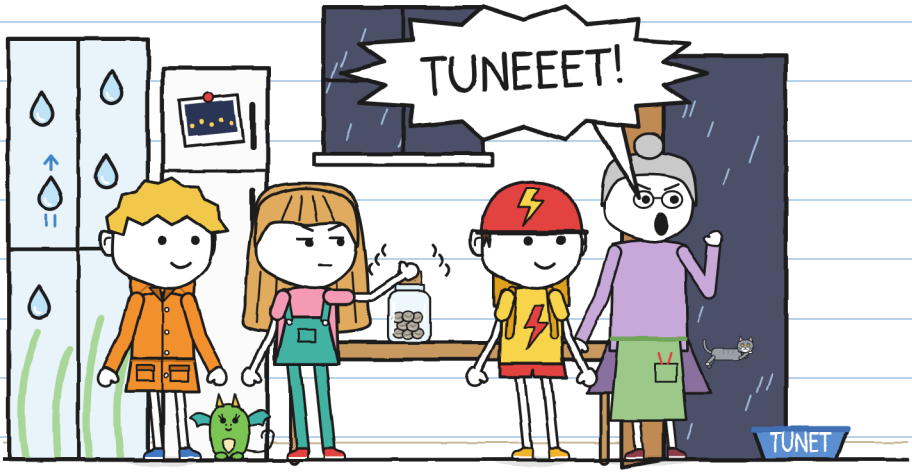

Și Julita a deschis borcanul.



— A tunat! — a spus.

Nu tunase. Strigase Flora. Tunet e motanul.

Eu am auzit „TUNET!”. Exact ce așteptam. Nimeni nu mi-a spus că e un motan. —].

Am scris asta la pagina 17.

Pagina aia am citit-o mai târziu. —].

Odată deschis, borcanul a tăcut. Înăuntru erau doar opt bile cenușii. Reci și nemișcate. Julita le-a vărsat pe masă. S-a uitat la ele cu lupa.
— Au o liniuță — a spus. — Ca un ochi închis.

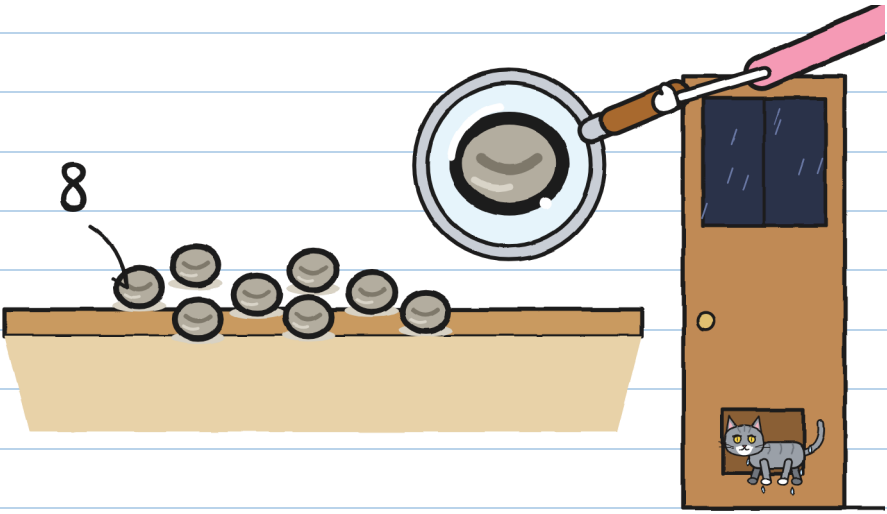

Tunet s-a întors pe ușița pisicii, ud leoarcă. Flora a închis ușa.
— Pietre. Ca de obicei — a spus. Și s-a uitat la Julita.

Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei.

— Dorm — am spus. — Nu sunt pietre: sunt semințe. De aceea scrie „a nu se deschide înainte de tunet”. Poate că un tunet le trezește. Unul mare, din cele care fac geamurile să tremure.

Flora a tăcut. Apoi a spus:
— Dacă sunt semințe, să dovedească.

Afară era aproape noapte. Erau șase seara. Fulger. Julita a început să numere:

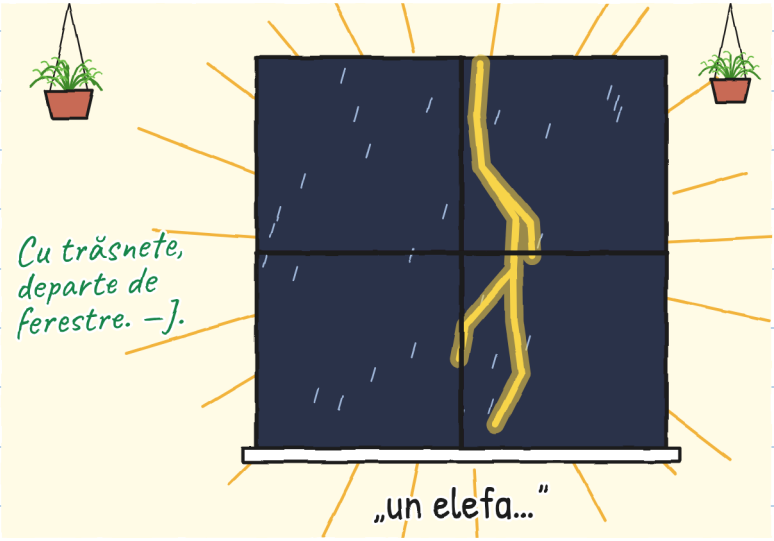

Și a venit cel adevărat.



Tunet și fulger odată: furtuna era deasupra. Au tremurat masa, paharele, geamurile.

Și s-a stins lumina.



Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc: o flacără mare. Timp de o secundă am văzut toată bucătăria.

Masa era goală.

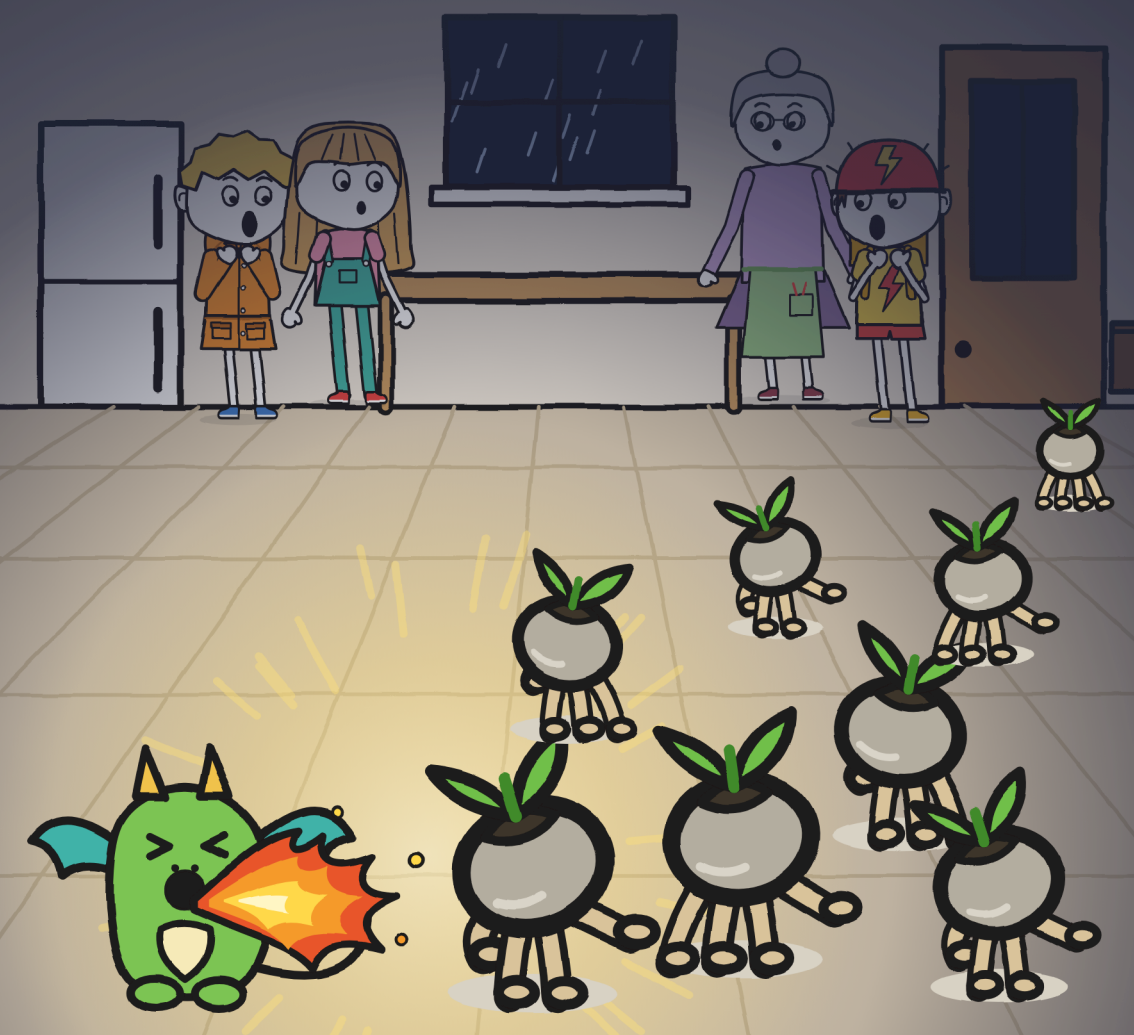

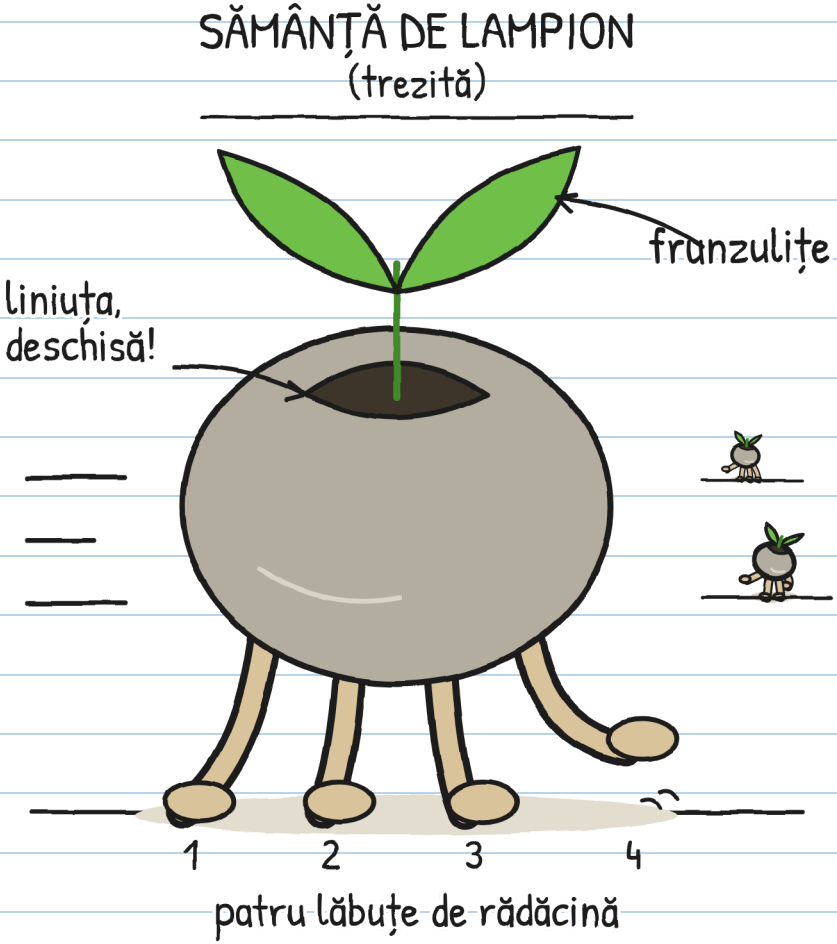

Pietrele aveau picioare.

Și grabă. –J.

CAPITOLUL 3

Se mișcă dacă nu te uiți

În întuneric se auzea o ploaie mărunțică: tic, tic, tic. Alt fulger: semințele erau mai departe. Și nemișcate. Foarte nemișcate. De parcă nimic.

Alergau repede. Dar fiecare fulger le oprea. Și erau multe. Le vedeam de sub masă. Mi-am pus strecurătoarea Florei: acasă, când tună, îmi pun una.

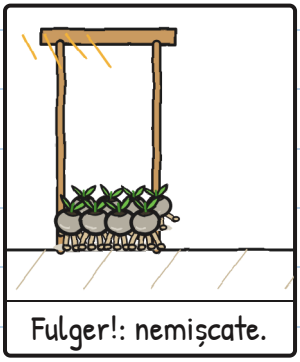
Fulger!: nemișcate.



În întuneric: aleargă.

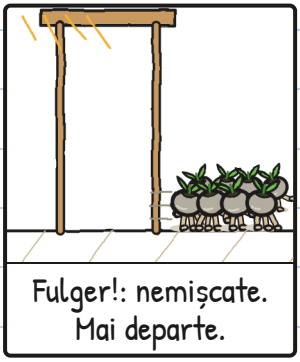
Fulger!: nemișcate. Mai departe.

E jocul cu statuile. Cu semințe. –J.

Flora a îndreptat lanterna spre o sămânță.
Sămânța s-a oprit.
A îndreptat-o spre alta. Prima a luat-o la fugă.

— Sunt semințe! Sunt trezite! — a strigat Flora.



A mutat lumina. Acum a fugit a doua.
— Avem nevoie de altă lanternă — am spus.
— Atunci gândește-te la altceva. Am doar asta.

Cu lumină, nemișcate. Pe întuneric, fug. Lanterna nu ajungea pentru toate.

Se duceau toate spre ușița pisicii. Flora a astupat-o cu un ghiveci uriaș.

— Caută pământ ud de furtună — a spus. — Aici e doar pământ de la robinet. Iar afară aproape că nu e pământ: dacă ies, ploaia le duce în canal.

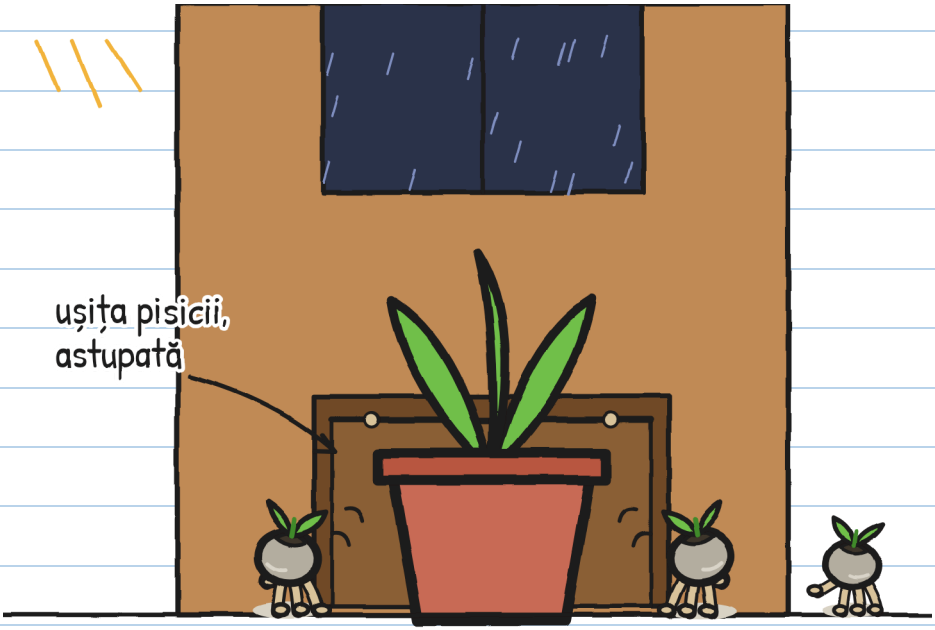

Dar acum erau peste tot prin bucătărie, pe întuneric. Și într-o bucătărie sunt o sută de ascunzișuri.

Am încercat de toate:

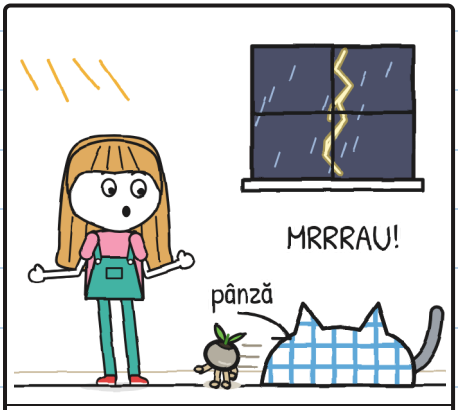

Julita, cu o pânză: l-a prins pe Tunet.

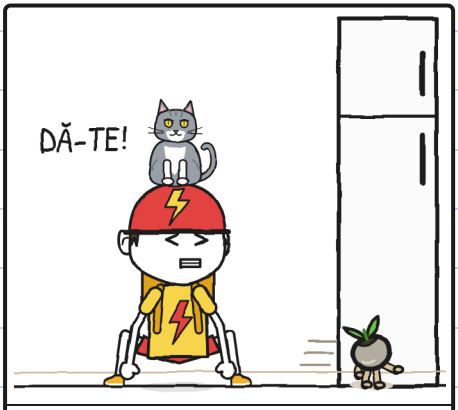

Toni, cu mâinile: Tunet l-a prins pe el.



Fărâmiță, cu flacăra ei: una!

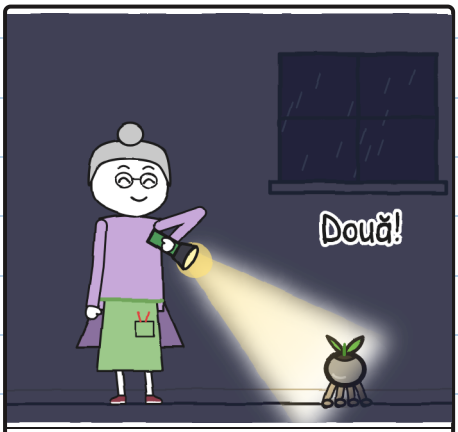

Flora, cu lanterna: două!

Tunet vâna și el. El vede aproape pe întuneric. Noi, nu.

Toni nu se teme de furtuni. Se teme de pisici.

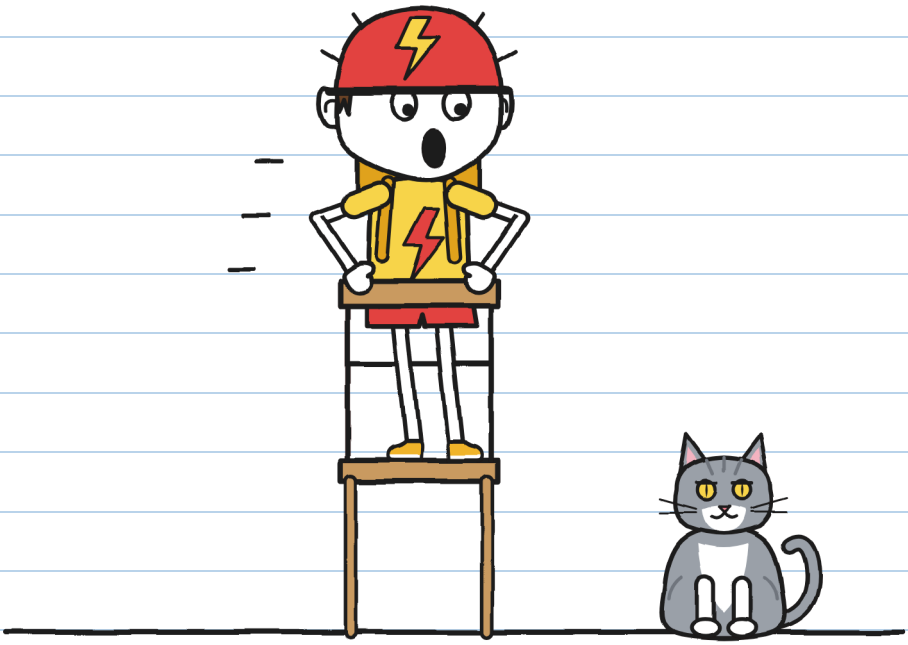

— Nu e o pisică! — i-a spus Julita. — E Tunet!
— ȘI MAI RĂU!

Două spaime și un singur nume. —J.

Eu rămăsesem sub masă, cu strecurătoarea pe cap.
De acolo am văzut ceva: semințele se întorceau mereu la ușița pisicii. Ghiveciul le bloca drumul. Ele împingeau.

Toate. În același loc.
Am făcut un plan.

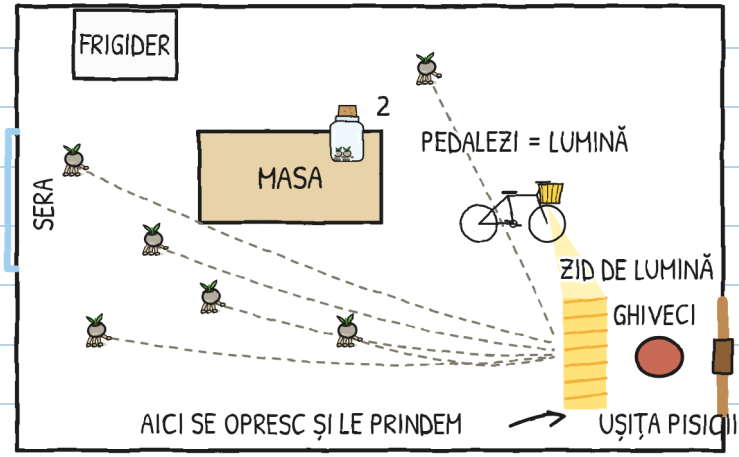

— Toni, farul tău se aprinde când pedalezi?
— Normal.
— Atunci azi o să livrezi lumină.

Am pus bicicleta în picioare, pe stativ. Farul arăta spre ușița pisicii. Lumina de la FULGER merge cu un dinam: dacă roata se învârte, e lumină. Și Toni a pedalat.

A pedalat ca niciodată. Mai ales când Tunet i s-a urcat pe el.

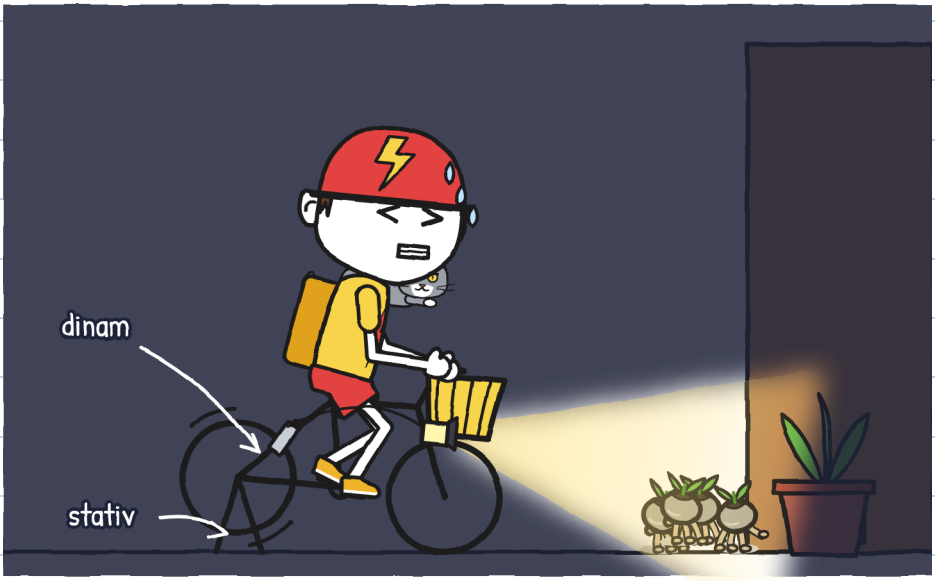

În sfârșit FULGER e bun la ceva. –J.

Semințele ajungeau la lumină și se opreau. Noi le prindeam una câte una. În borcan. Trei. Patru.

Tunet a prins una cu gura. Flora i-a luat-o cu două degete.
— Cinci! — a spus.



Șase.

Flora a astupat borcanul. Așa nu scăpa niciuna. Apoi s-a aplecat să ne ajute. Și Tunet a sărit pe masă și l-a răsturnat.



Toni l-a prins din aer.
— FULGER — a spus. — Într-o secundă sau gratis.

Dar a încetat să pedaleze. S-a stins lumina. Iar Tunet a alergat spre ușița pisicii.

Pe întuneric: tic, tic, tic. Tunet a împins ghiveciul: croc. Și ușița pisicii a făcut clac.

Alt fulger: pe podea mai rămăsese doar o sămânță. Julita a prins-o. Șapte.



A opta a ieșit pe ușița pisicii.

— Mă duc după ea! — a spus Julita, cu mâna pe clanță.
— Cu trăsnete nu iese nimeni — a spus Flora, în fața ușii. A spus-o foarte serios.

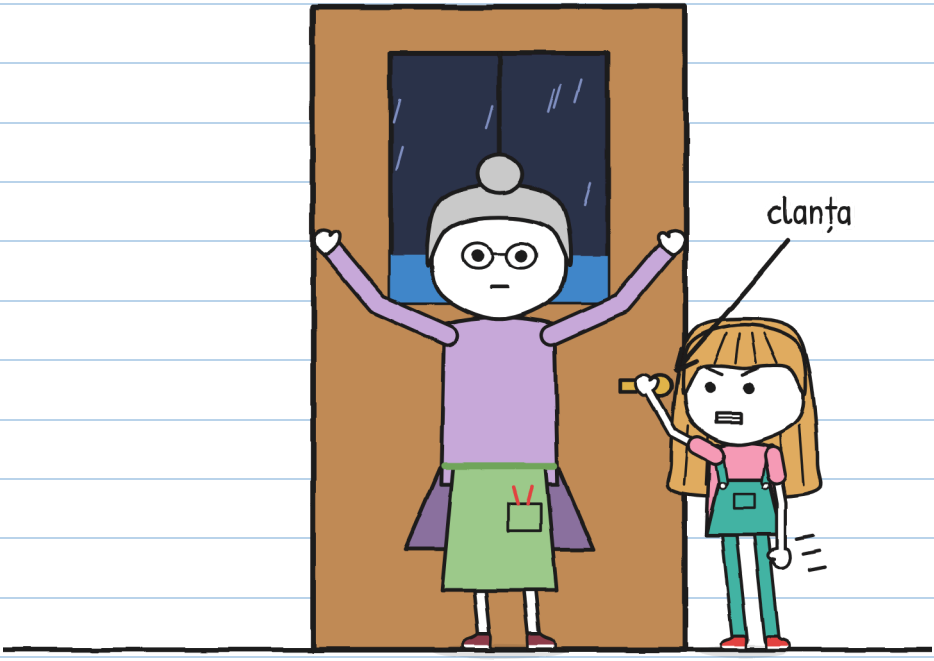

Julita n-a discutat. Dar nici n-a dat drumul clanței.
După o vreme, ușița pisicii a făcut clac. Era Tunet, ud leoarcă. Fără a opta.

— Fulger… un elefant, doi elefanți.
Bruum.
— Doi — a numărat Julita. — Tot foarte aproape.

— Atunci, la plantat — a spus Flora. — Înainte să treacă furtuna. Pe întuneric.
— Acolo înăuntru? — a întrebat Julita.
Flora a arătat picăturile care urcau pe geam.
— Vraja e încă activă. Trăsnetele rămân afară.



Apoi s-a uitat la Fărâmiță.
— Pe întuneric.

Fărâmiță s-a uitat la mine. Și a făcut hâc.

CAPITOLUL 4

Hâc

Flora ne-a explicat cum se plantează un lampion.
A învățat-o R. Am notat cu litere oficiale:

CUM SE PLANTEAZĂ UN LAMPION

1. 

Pământ ud de furtună.
(Cel de la robinet nu merge.)

2. 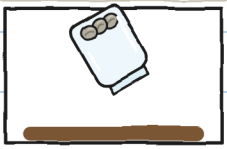

Deschide borcanul deasupra pământului.
(Dacă-l deschizi mai devreme, scapă.)

3. 

Pe întuneric: ele singure
intră în pământ.
(Dacă le îngropi tu, nu încolțesc.)

4. 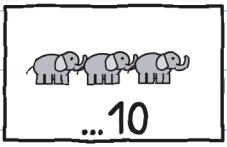

Înainte să treacă furtuna:
după mai mult de zece elefanți,
nu se mai plantează până la următoarea.

Să le trezești: zero elefanți. Să le plantezi: până la zece. La unsprezece, la somn. —].

Flora a învârtit o manivelă. Fereastra nu s-a deschis: picăturile pictate au început să coboare. Ploaia adevărată a străbătut geamul și a căzut pe răsadniță: o masă lungă plină cu pământ.
— Toată pe răsadniță. Nicio picătură pe jos — i-a poruncit Flora ploii.

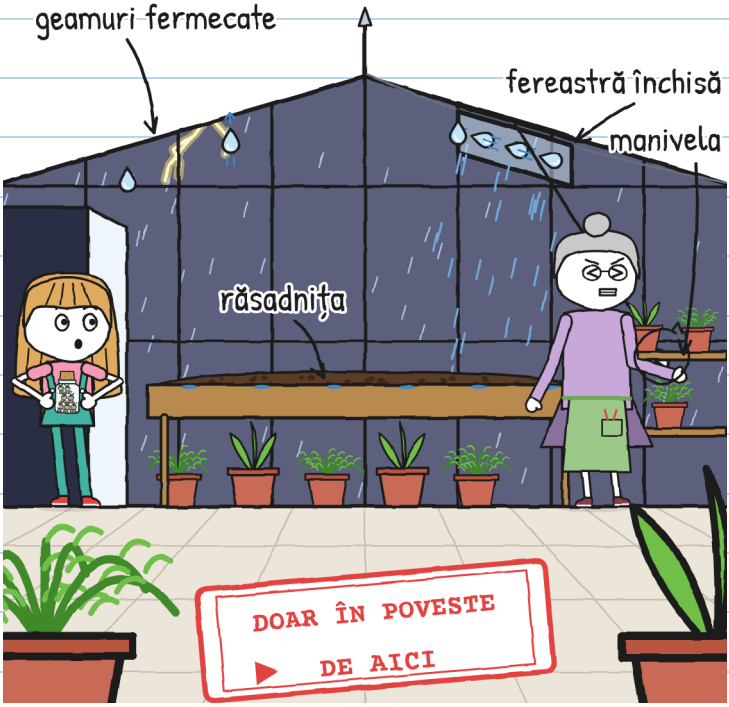

Geamurile astea există doar în poveste. Într-o furtună adevărată, nicio seră (pagina 76). —].

— Pământ ud de furtună — a spus. — Acum, totul pe întuneric.

Dar Fărâmiță era deja înăuntru. Se strecurase printre picioarele Florei. Nimeni n-o văzuse. Era sub răsadniță, printre ghivece.

Flora a tras-o cu grijă. Fărâmiță s-a agățat de ghivece cu cele patru lăbuțe. Ne spusese Vera.

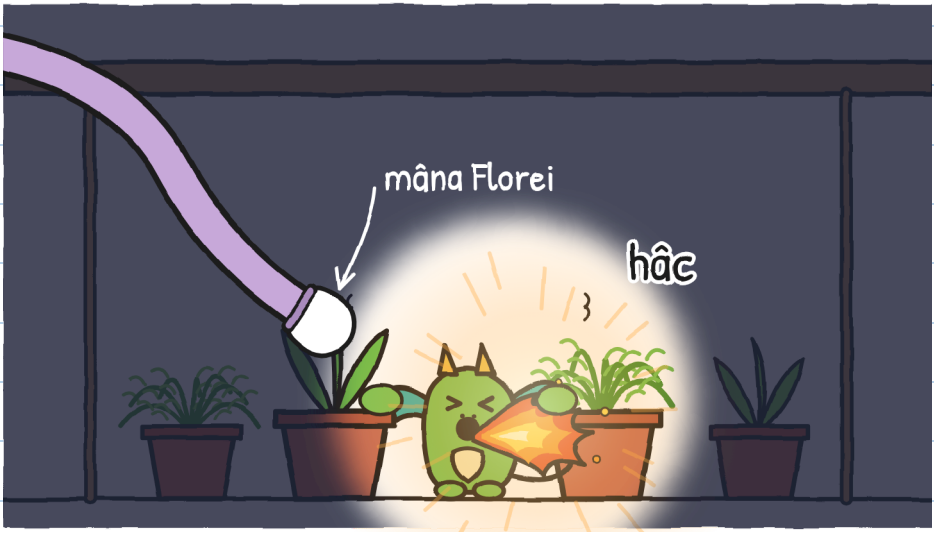

Fiecare hâc al meu din bucătărie o aprindea pe Fărâmiță în seră.

Am desenat ca să înțeleg:

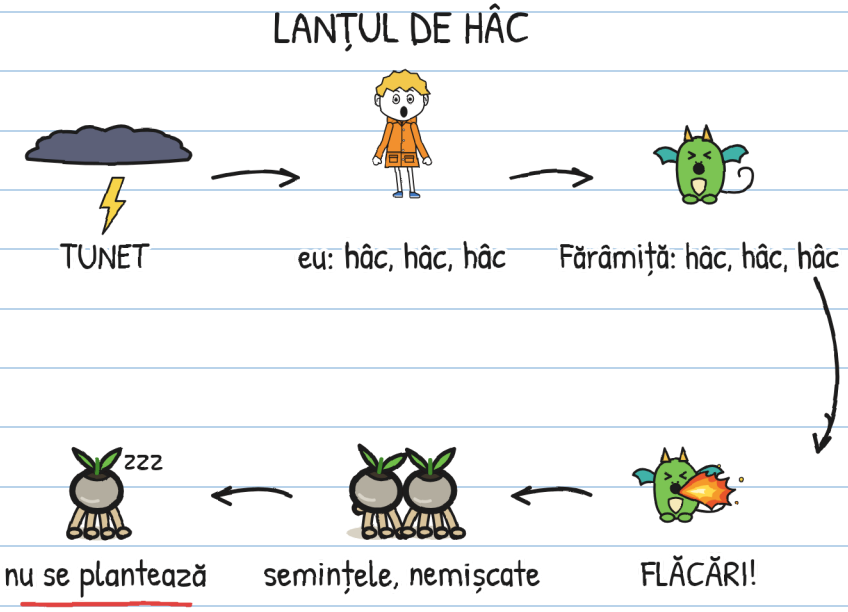

În bucătărie, hâcul ajuta: flacără, sămânță nemișcată, sămânță prinsă. În seră, nu. O flacără la fiecare trei secunde. Nu era niciodată întuneric cât au ele nevoie ca să se planteze.

Trebuie rupt lanțul. Bucata cea mai ușor de rupt ești tu. Cu drag. –J.

Am încercat toate remediile pentru sughiț:

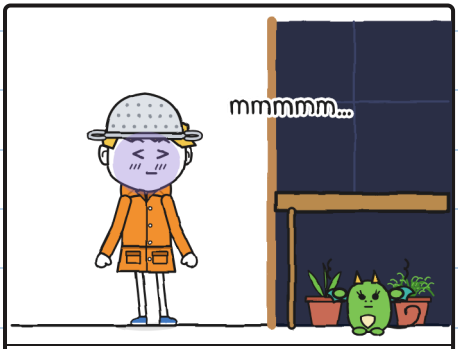

A ține respirația

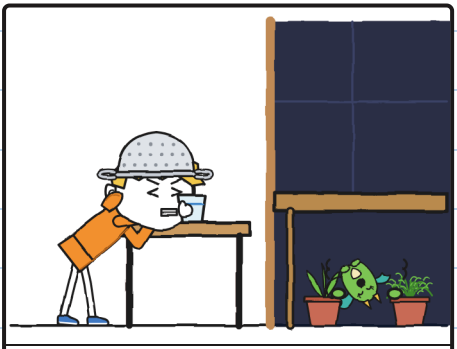

Apă pe dos

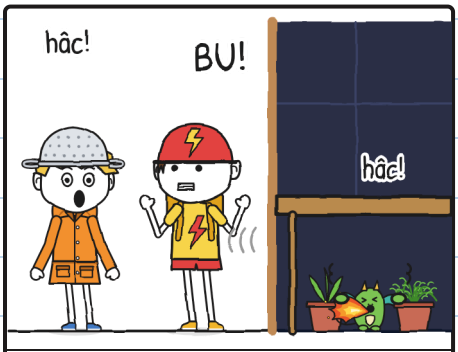

O sperietură



Zahăr

Fărâmiță le-a copiat pe toate. Fără să se desprindă de ghivece.

Remedii: zero. Sughițuri: multe. –J.

— Patru elefanți. Cinci.
A bubuit tunetul.
— Fulgerul ăla a căzut mai departe — a spus Julita.

Cele șapte semințe se învârteau în borcan. Eu făceam hâc.



— Și dacă ajungem la unsprezece? — am întrebat.
Julita s-a uitat la semințe.
— Pietre din nou.
Apoi s-a uitat la mine.

— Fărâmiță îți copiază frica — a spus Julita.
— Atunci să copieze altceva — am spus. Și am făcut hâc.
— Și dacă o scoatem? — am întrebat.
— Se agață. Ai văzut.
Julita a coborât glasul.
— Mai întâi, rămâi cu ea.

Eu nu aveam remediu pentru frică. Aveam un plan ca s-o ascund. Și nu mai funcționa:

Planul meu ca să nu se vadă
că mi-e frică de tunete:

1. Să spun că îmi plac.
2. ~~Să nu fac hâc.~~ hâc hâc hâc hâc hâc
3. ???

Și al 3-lea? —J.

Am încercat. Pe bune.



Un picior înăuntru.



Un tunet.

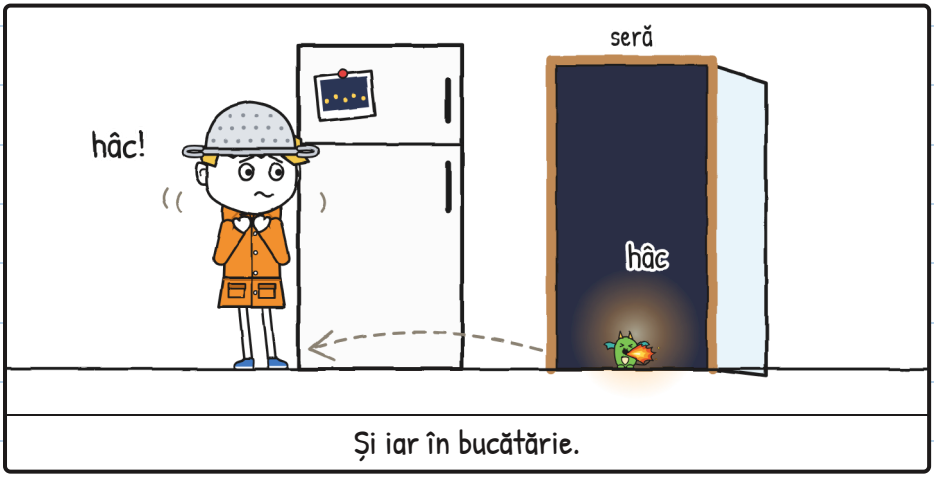

Și iar în bucătărie.

În seră se aud cel mai tare tunetele. Din tot cartierul.

Din ușă m-am uitat în sus, prin acoperișul de sticlă. Între două fulgere i-am văzut, foarte sus deasupra acoperișului. Dragonii Verei, zburând în furtună. Ies să zboare când nu se uită nimeni în sus. De aceea Vera nu a venit cu noi: pe furtună rămâne să-i supravegheze.



Ei nu făceau hâc.

— Hai, vânătorule — a spus Toni.

Am așteptat gluma. N-a venit.

Mi-am scos strecurătoarea și i-am dat-o Florei. A ținut-o ca pe o cască adevărată.



Și am intrat.

O strecurătoare nu oprește un trăsnet. Frica, uneori, da. —].

Înăuntru, ploaia suna ca o mie de degete pe geam. M-am băgat de-a bușilea sub răsadniță. Fărâmiță era acolo, făcută covrig. Tremura ca mine.



BRUUUM! Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. Flacăra ne-a luminat pe amândoi.

Eram doi vânători de furtuni sub o răsadniță.

Din ușă, Julita a vorbit încet. Fără să râdă:



— Numără cu mine. Contează pe mine.

CAPITOLUL 5

Numără cu mine

Și am numărat. Ea, la ușă. Eu, sub răsadniță, cu Fărâmiță tremurând lipită de pelerina mea.

Fulger.
— Un elefant. Doi elefanți. Trei. Patru.
Cinci. Șase.
Bruum.
— Șase: vreo doi kilometri — a spus Julita. — Fulgerul ăla a căzut mai departe. Rămânem la adăpost.

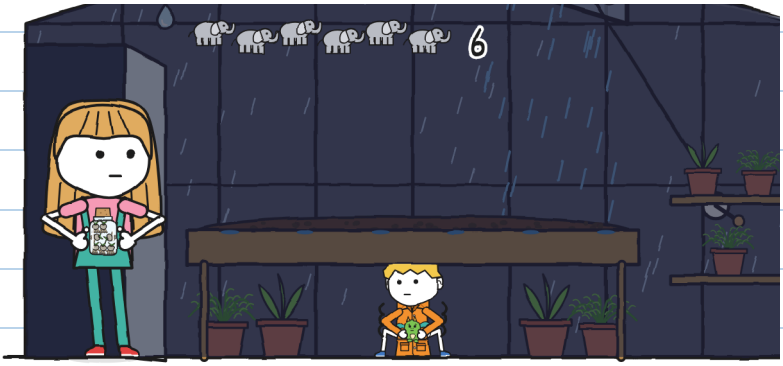

Am numărat cei șase elefanți. Frica era
încă acolo.

Spusesem deja că îmi plac furtunile. De două ori.
Nu ajutase.
Fărâmiță s-a uitat la mine.
Am încercat să spun adevărul.



— Mi-e frică de tunete.

— Știu — a spus Julita. — Ai desenat asta azi-dimineață, la pagina 6. Te așteptam.

— Mie îmi e frică de pisici — a spus Toni. Tunet dormea în poala lui. Toni nu îndrăznea să se miște.

— Iar mie, să aștept ceva care nu vine — a spus Flora. — De aceea deschideam borcanul pe loc.

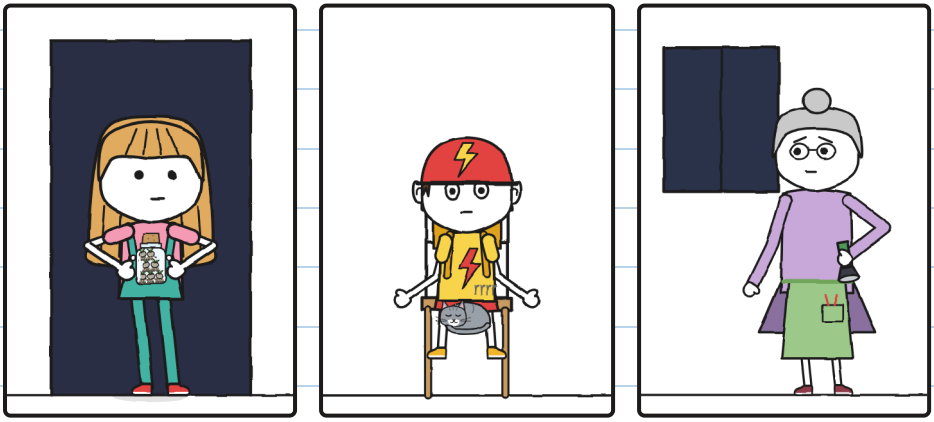

Iar mie, pasarelele. Asta știați deja. —J.

Nimeni nu a râs. Ploua la fel. Dar sub răsadniță nu mai eram singur.

Am respirat încet. Fărâmiță a respirat încet.



Fulger. Am numărat împreună până la nouă. Bruum.

Și n-am făcut hâc. Nici cu tunetul acela, nici cu următorul.

— Acum! — a șoptit Flora.

Julita a intrat în vârful picioarelor, pe întuneric. A lăsat borcanul deschis pe pământul ud. Și s-a întors la ușă fără zgomot.



Tic, tic, tic. În întuneric, ceva ieșea din borcan.

Fulger, foarte departe. Am numărat doar cu buzele, până la zece. Bruum.

Zece: ultimul care mai conta.

La fulgerul următor am văzut:

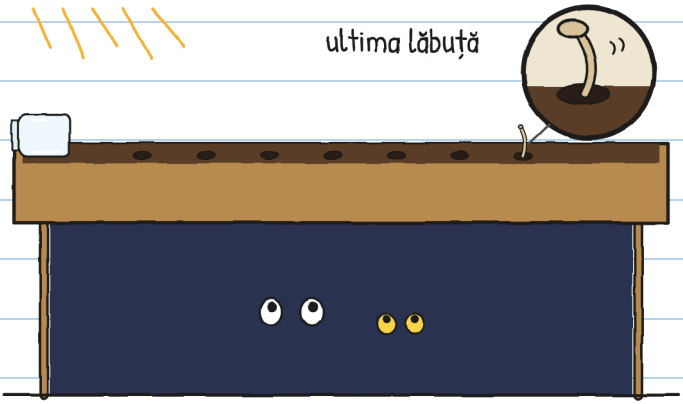

Borcanul era gol. În pământ, șapte găurele. În ultima mai ieșea o lăbuță.

Apoi, o vreme de nimic. Doar noi, pe întuneric, uitându-ne la răsadniță.

Și atunci s-a aprins prima.


Șapte lampioane. Fiecare cu o bucățică de fulger înăuntru.

Fărâmiță n-a făcut hâc. Se uita la lampioane cu gura deschisă. Ca mine. Nu-mi mai copia frica. Îmi copia asta.

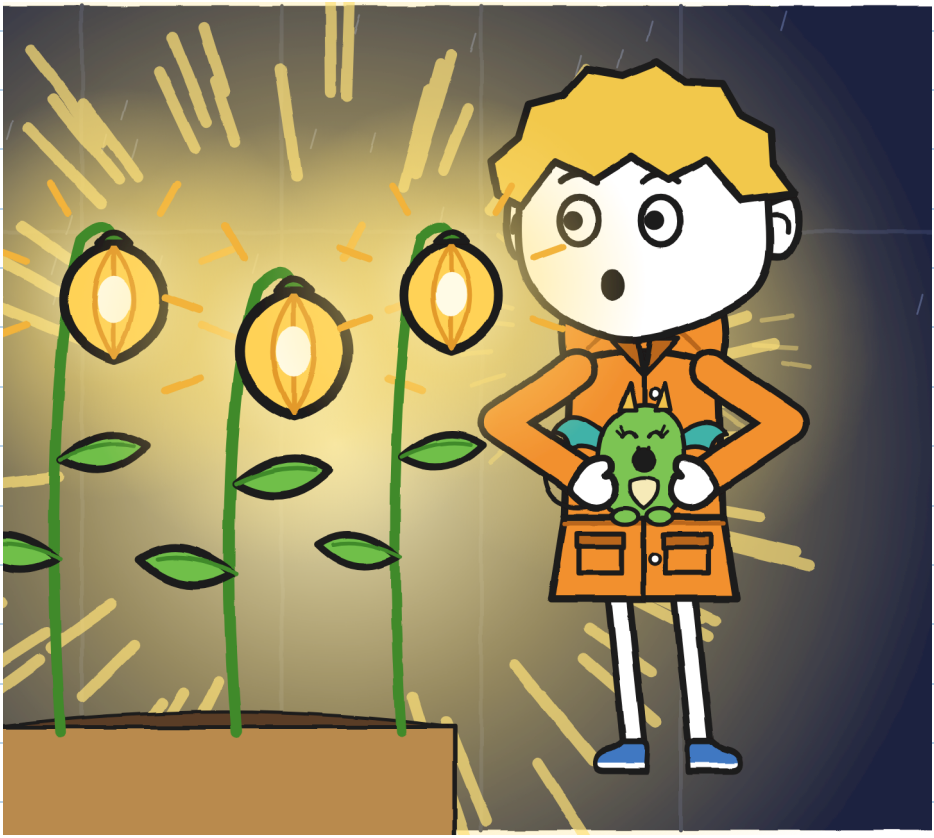

Flora a tăcut multă vreme. Apoi a atins un lampion cu vârful degetului. Încet. Ca cineva care atinge ceva ce a așteptat mult.
— Așa era faleza — a spus.

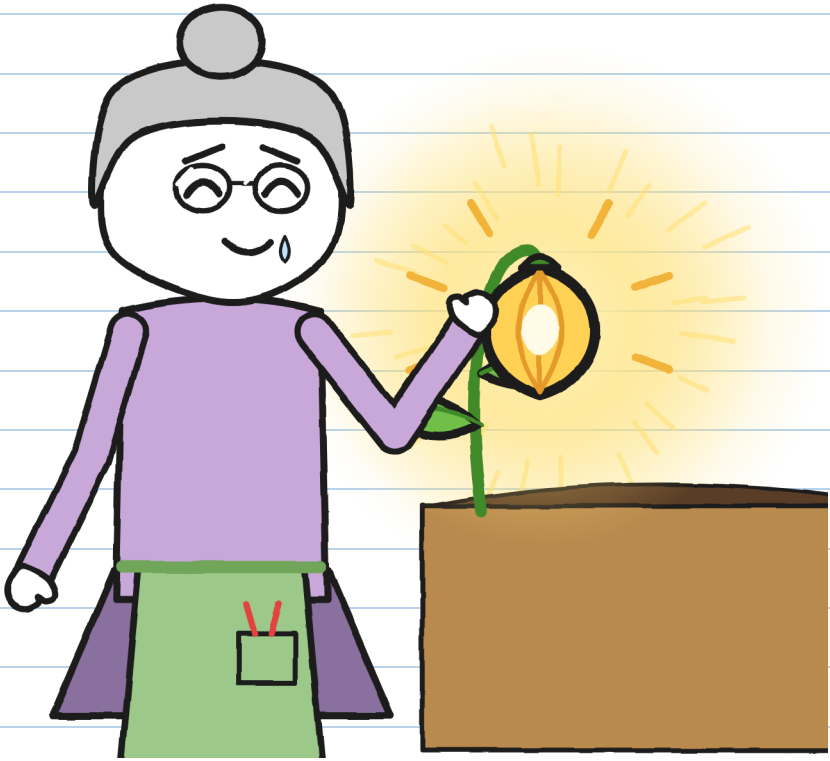

Am atins și eu unul. Și Fărâmiță. Era călduț, ca o piatră la soare.

Flora a oprit ploaia cu manivela.
Apoi a scos un pix.
În sfârșit avea să semneze.
Julita a oprit-o cu două degete.

— Încă nu.
S-a uitat la cele șapte lampioane.
— Lipsește una. Eu am deschis borcanul înainte de vreme. Trebuie s-o găsim.
Apoi s-a dus în bucătărie. A dezlipit eticheta de pe cutie. Și-a băgat-o în salopetă.

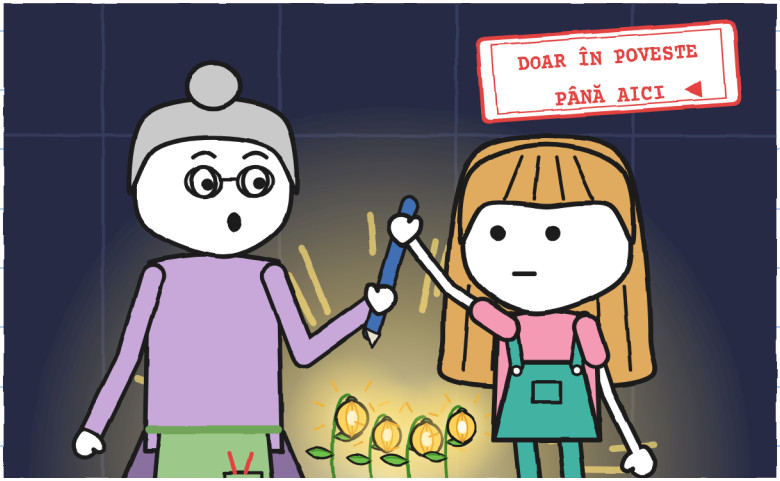

Dacă se livrează, se livrează întreg. —J.

Ne-am întors în bucătărie.
— Curtea e încă închisă — a spus Flora. — Încă nu ieșim.
Am așteptat. Julita nu mai avea fulgere de numărat. Apoi am mai așteptat o jumătate de oră după ultimul tunet. Nu mai ploua. Furtuna plecase.



Iar a opta era afară. Undeva, pe întuneric. Fără pământ la timp, adoarme din nou. Încă o piatră. Iar fără semnătură, în zori pachetul nr. 2 se întoarce pe raftul lui.

— Hai s-o căutăm — a spus Julita.

Flora s-a uitat în noapte. Apoi a bătut de trei ori în zidul curții. Cum spusese Vera. E peretele Casei Dragonilor.

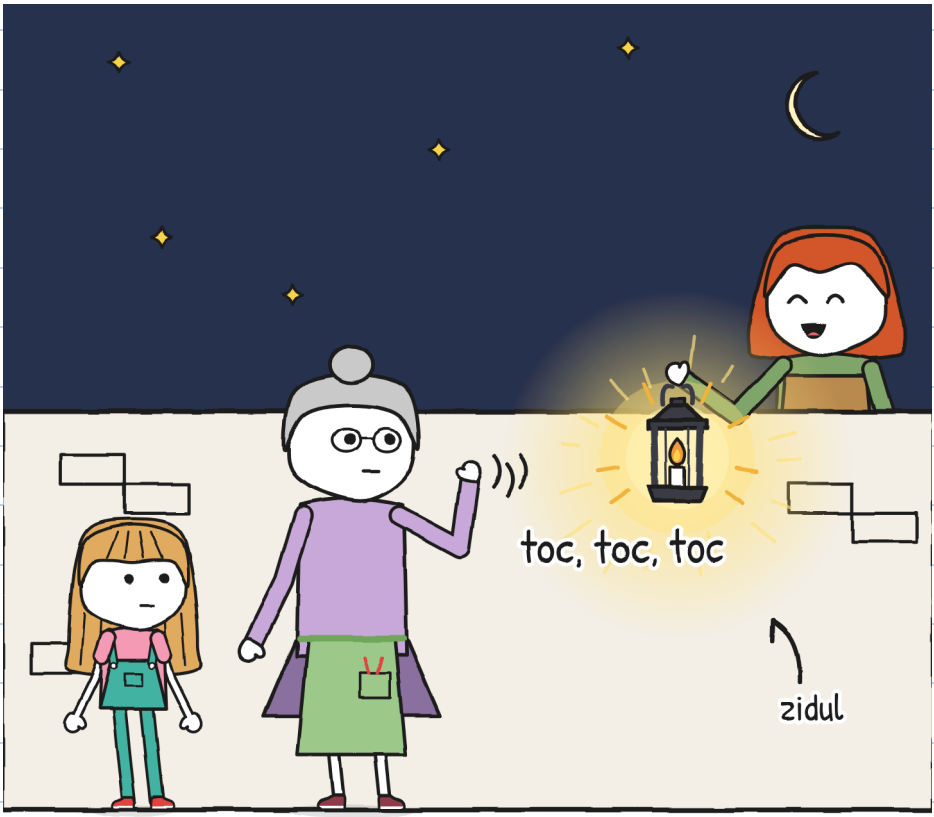

— De data asta — a spus — nu mergeți singuri.

CAPITOLUL 6

A opta

Am ieșit cu Flora și Vera, un felinar și o bicicletă. Julita ducea borcanul gol și eticheta. Eu o purtam pe Fărâmiță în pelerină. I se vedea doar capul.

Am căutat prin curte. Pe cărare. Pe marginea canalului.



Nimic.
Dacă a opta adormise, putea fi oricare dintre pietrele acelea.

Lumina felinarului făcea pietrele ude
să strălucească.
Atunci m-am gândit: un lampion atât de mic putea
străluci fără să-l vedem.
— Așteptați. Stingeți luminile.
Toni a oprit bicicleta. Vera a coborât flacăra.
Flora a stins lanterna.

Am rămas nemișcați.
La capătul falezei era o luminiță.

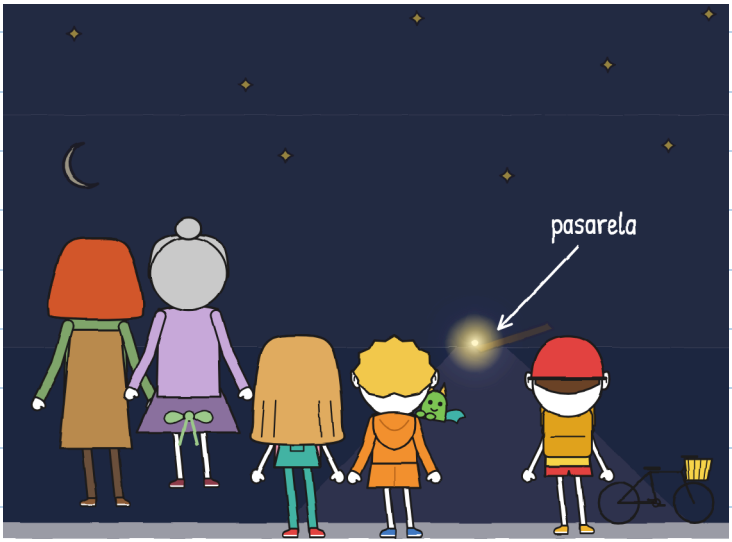

La baza pasarelei.

Cred că ploaia a târât-o pe cărare până la faleză. A rămas într-o crăpătură între două pietre, cu puțin pământ ud. Chiar la baza pasarelei. Acolo s-a plantat singură. De departe, o luminiță. De aproape, lumina totul.

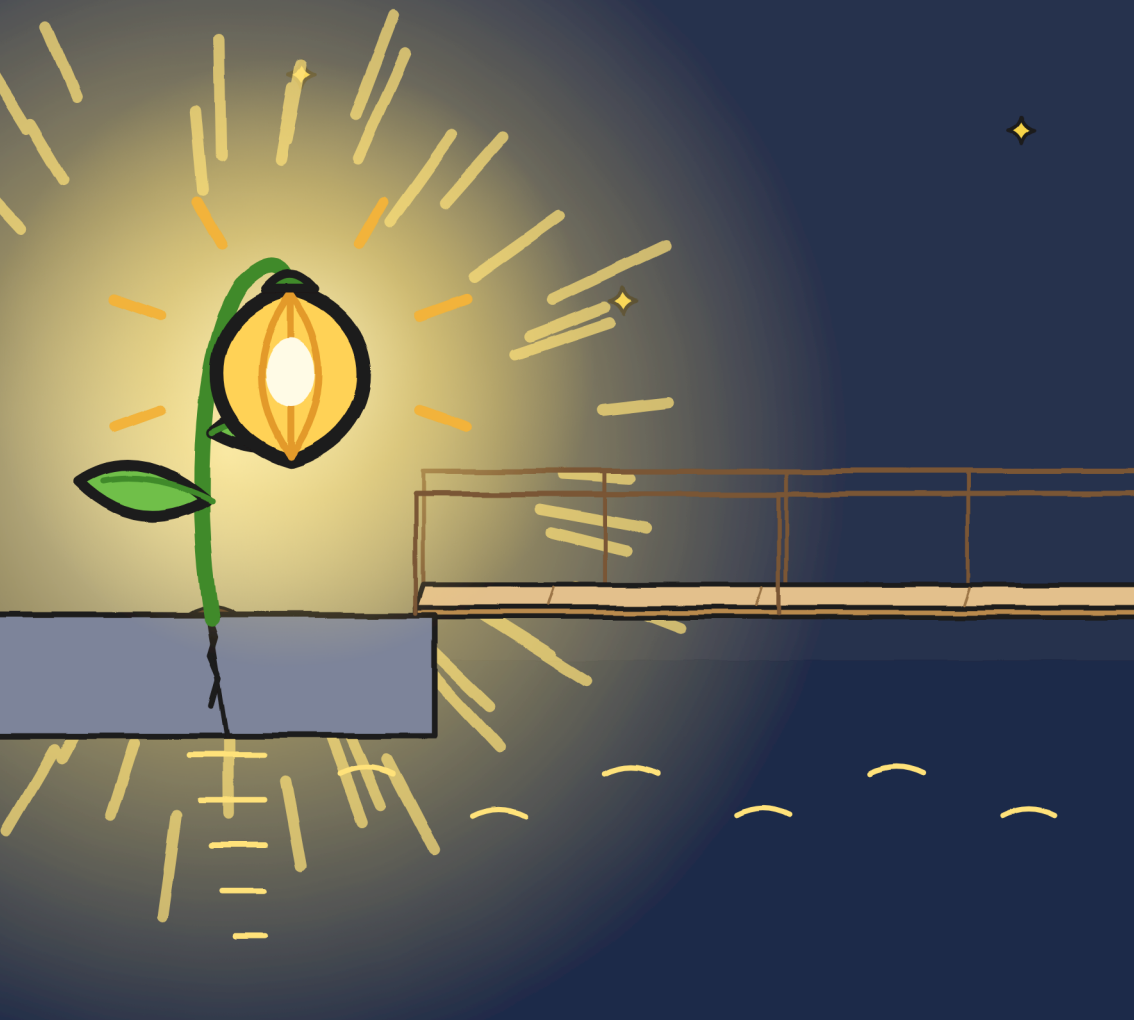

Julita s-a uitat multă vreme la pasarelă. Cu lumină părea alta. Mai scurtă. Mai lată. Doar o scândură de lemn.

A pus un picior pe pasarelă. Doar unul. Apoi l-a retras.

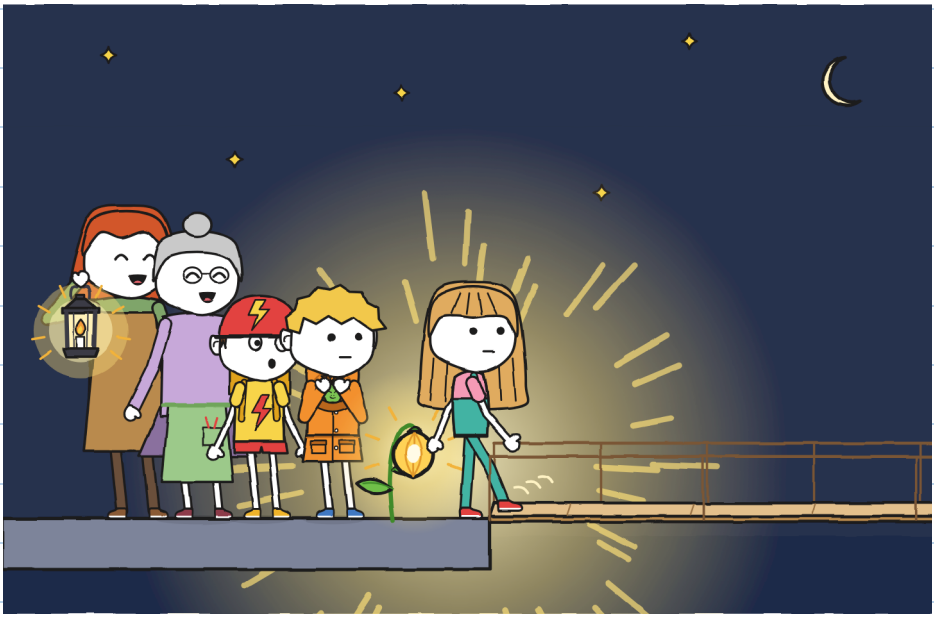

De departe nu mi-e frică. De aproape, aproape deloc. –].

— Asta rămâne aici — a spus Flora. — Și-a ales locul.

Julita i-a dat eticheta și carioca ei verde. Cerneala aceea nu se șterge. Flora a semnat chiar acolo, la lumina celei de-a opta. Și i-a întors carioca.

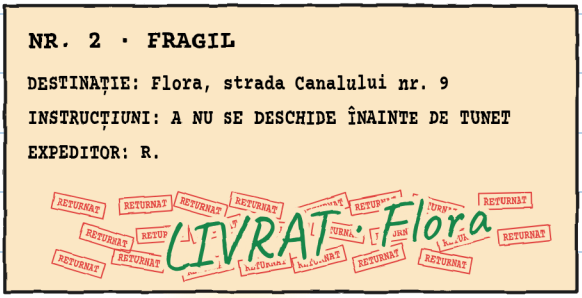



Când ne-am despărțit, Flora mi-a dat strecurătoarea ei:
— Păstreaz-o. Pentru următoarea furtună. Și spune-i Marei că era și timpul.

Vera a lăsat-o pe Fărâmiță în cuib. Ne-a dus la magazin cu dubița, cu bicicleta lui Toni în spate. Am mers pe podul de pe șosea: noaptea, Podul Mare se ridică pentru vapoare. Ne-a lăsat la ușa magazinului și s-a întors la dragonii ei.

Magazinul era în întuneric. Mara nu era la tejghea.

Era sub ea.

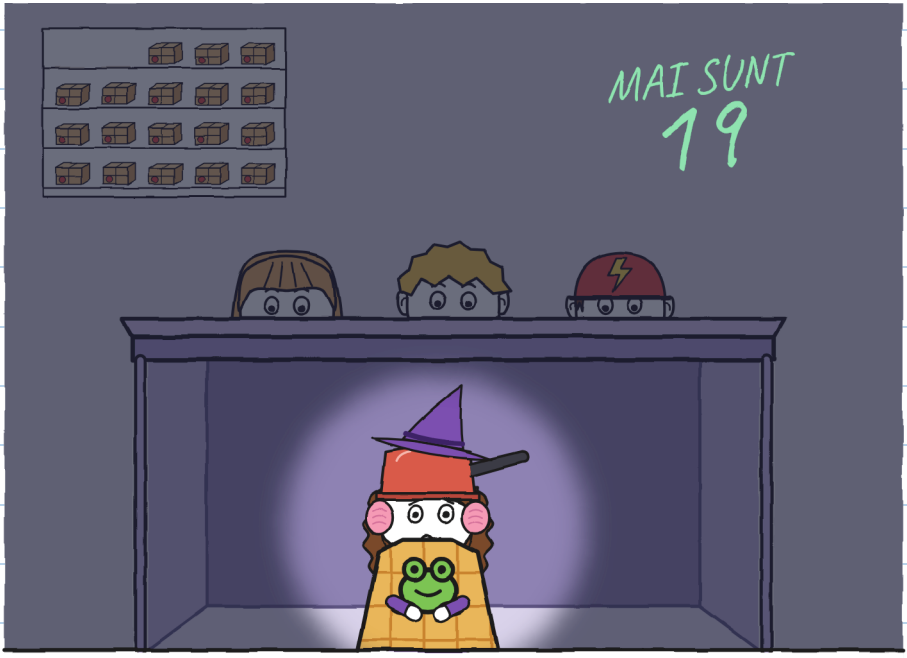

— A trecut? — a întrebat Mara.
— De ceva vreme — a spus Julita.

Pătură. Căști pentru urechi. O cratiță
drept cască.
Douăzeci și trei de livrări. Niciuna pe furtună.
Acum înțelegeam.

I-am dat mesajul Florei. Mara și-a tras cratița
până la sprâncene.

— Și mie mi-e frică de tunete — i-am spus.
A ridicat pătura.



M-am băgat sub tejghea cu ea. Începeam.

Mara i-a pus lui Toni o ladă cu fundul în sus. Lângă scaunele înalte.
— Locul tău. Deocamdată — a spus.

Toni s-a așezat. Cu carioca Julitei, a mai scris două cuvinte pe rucsac: „și pisici”.



Acum literele mici spun adevărul. —].

Mi-am reparat planul. Pentru tunete:

1. Să număr elefanți.
2. Cu cineva.
3. Dacă fac hâc, nu e nimic.

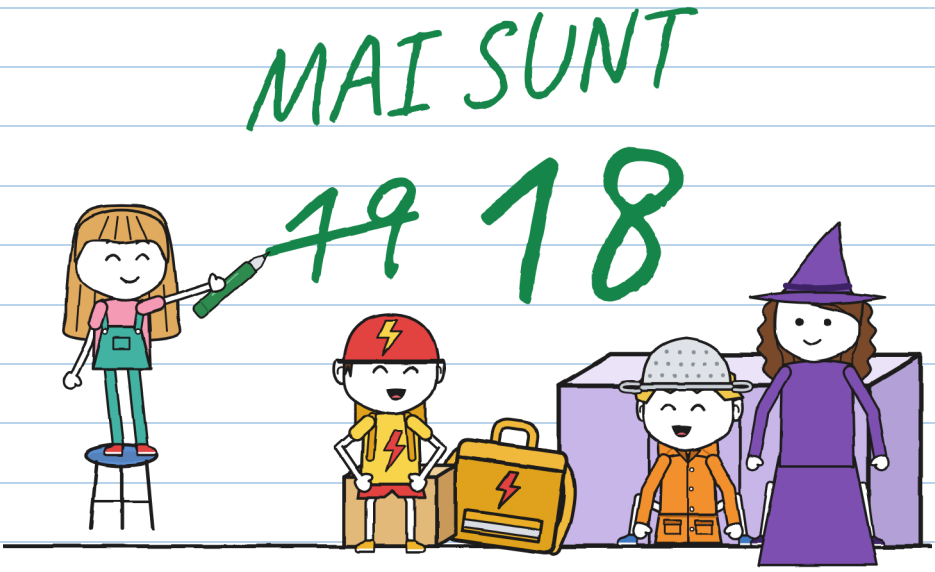

Și să nu spui că ești vânător de nimic. —J.

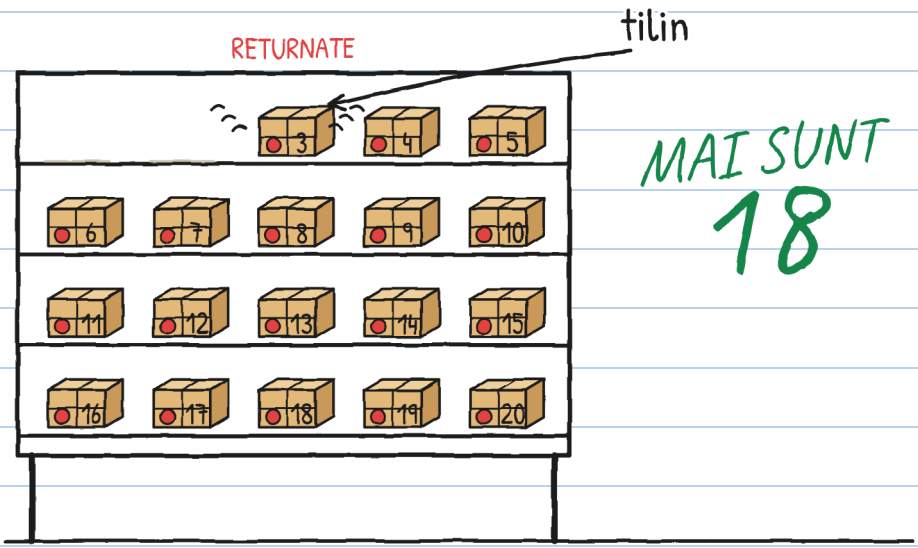

În seara aceea, înainte să plecăm acasă, un pachet returnat a sunat: tilin. Ca un clopoțel. Nr. 3.

Pe etichetă scria:

NR. 3

PENTRU TONICĂ



Toni s-a făcut de culoarea căștii lui.



LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

(foarte curând)

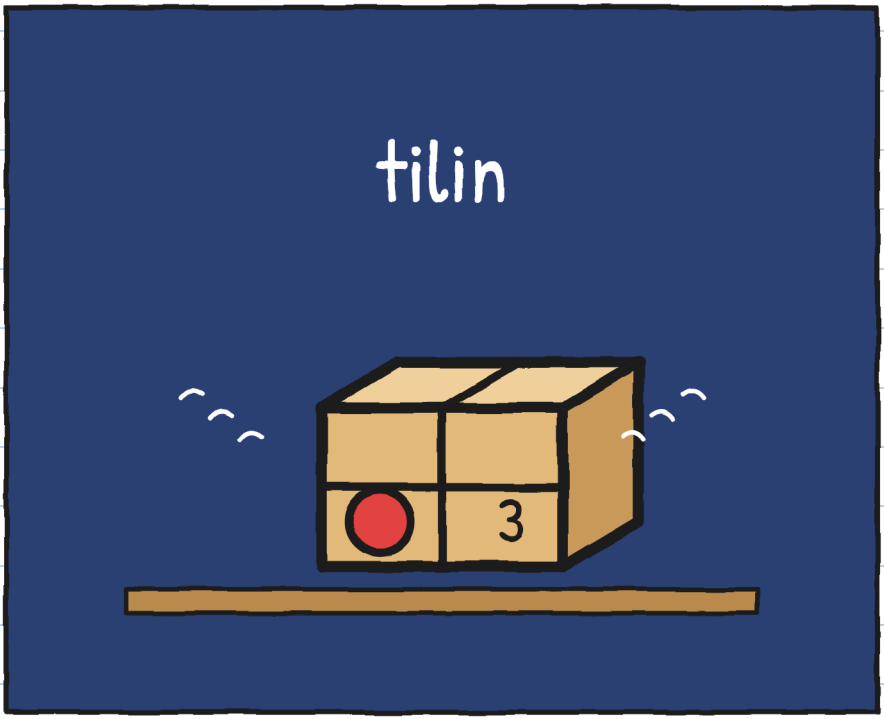

Cine îi trimite pachete lui Toni? –J.

CARTIERUL (versiunea 2)

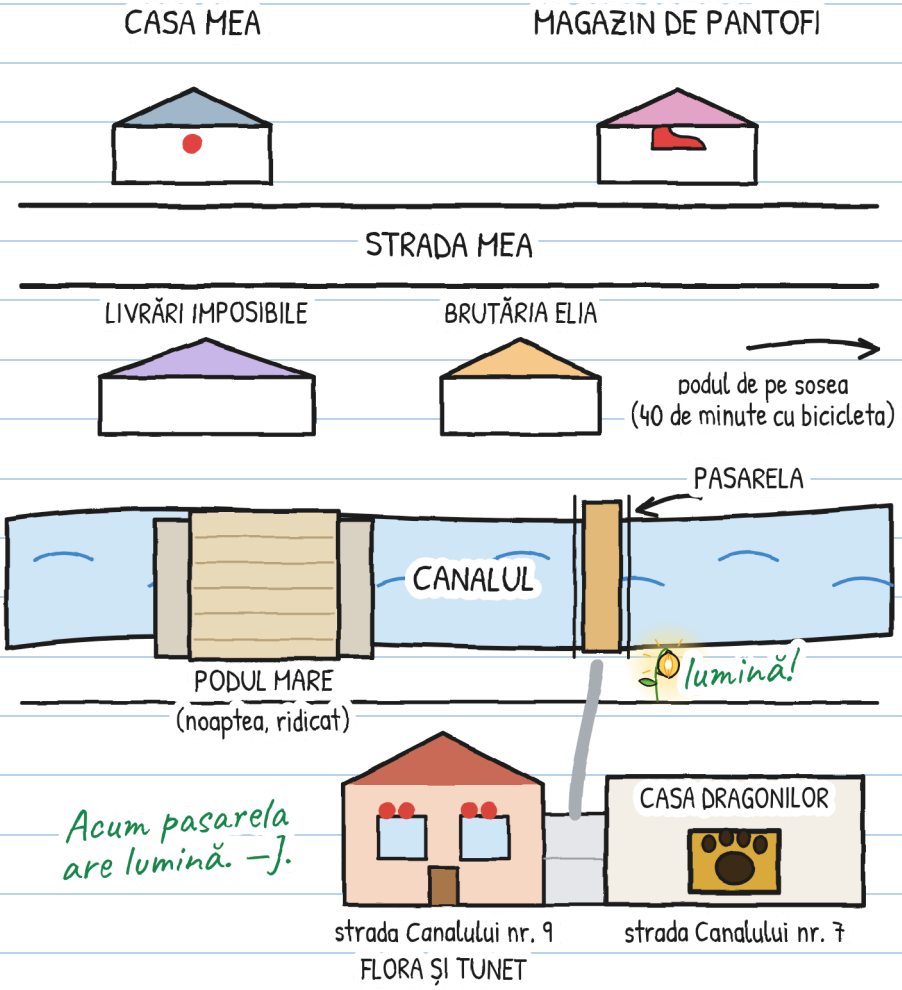

Am o fișă cu R. Indiciile 1 și 2 sunt din caietul 1.
Le-am notat pe cele noi:

CE ȘTIM DESPRE R.



R.

1. Are un scris foarte urât (Mara).
2. Vera s-a făcut albă când i-a citit inițiala.
3. Planta lampioane cu Flora, demult.
4. Întârzie, dar își ține cuvântul.
5. A făcut geamurile fermecate ale Florei.

6. Nimeni nu-i rostește numele. Și asta e un indiciu. —].

Și tu? Cine crezi că e R.?

Eu cred că R. este...

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL este un roman. Se schimbă doar felul în care e spusă povestea.

MĂRIME XXS · PRE-A1
JULITA PRINDE SĂMÂNȚA NUMĂRUL ȘAPTE.

MĂRIME XS · A1
Mai rămăsese o sămânță pe podea. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME S · A2
Alt fulger: pe podea mai rămăsese doar o sămânță. Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME M · B1
La fulgerul următor mai rămăsese doar o sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME L · B2
Când a fulgerat din nou, pe podea mai rămăsese o singură sămânță, iar Julita a prins-o. Șapte.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Aceeași furtună. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

FURTUNĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Dacă auzi un tunet, chiar și departe, intră în casă: trăsnetul poate ajunge deja la tine.
2. Înăuntru, cu un adult, departe de ferestre, uși și geamuri. Fără sere, poduri, copaci sau apă.
3. Nu ieși decât la o jumătate de oră după ultimul tunet.
4. Numărarea elefanților te ajută să știi dacă un trăsnet a căzut aproape sau departe, și să te liniștești. Nu te ajută să știi când să ieși.

NUMĂRĂ-ȚI FURTUNA

Din casă: numără elefanții dintre fulger și tunet.

Fulger	Elefanți	Kilometri (1 la 3, aprox.)	Trăsnetul, mai aproape sau departe?
1	15	5	–
2	9	3	mai aproape